

# INSTITUT VALENCIÀ DE CULTURA presenta SOL PICÓ

## ANIMAL DE SÉQUIA

La coreògrafa alcoiana se submergeix en les arrels de la cultura popular valenciana amb la seva particular interpretació en clau contemporània: vuit ballarins i la banda de música a escena ens traslladaran del complex ritme vital actual, carregat d'estímuls vibrants i accelerats, a quelcom més orgànic, més natural i autèntic: l'essència mística del poble valencià. Sol diu de la peça: «Una revisió de la nostra cultura per contrastar passat, present i futur serveix de material brutalment ric per inspirar-se, per donar forma a l'animal, un animal que podria ser la nostra ànima navegant per les séquies, espais fonamentals per a la conservació de l'agricultura de la nostra terra. És una terra de contrastos, de platges infinites i atapeïdes, però també de serralades profundes plenes de sàlvia i romaní».

Després d'estudiar dansa espanyola, clàssica i contemporània, Sol Picó combina en les seves produccions diferents tècniques i llenguatges de manera trencadora. El 1993 va crear la Companyia Sol Picó, amb la qual s'ha convertit en una de les coreògrafes i ballarines més heterodoxes de l'escena contemporània espanyola. Ha estat guardonada amb nombrosos premis, com ara 10 premis Max, el Premi Nacional de Dansa de Catalunya (2004), el Premi Ciutat de Barcelona de Dansa (2015) i el Premi Nacional de Dansa del Ministeri de Cultura (2016). Tenaç i arriscada, Sol Picó desenvolupa un personal moviment basat en la precisió, la velocitat, la vitalitat i la potència.

**13 I 14 DE MARÇ**  
**20 H DG 18 H**  
**SALA MAC**  
**DURADA 70 MIN**

**PROPER ESPECTACLE**

Del 19 al 21 de març  
**BALLET DE LORRAINE**  
Programa Cunningham:  
*For Four Walls, Rain Forest*  
i *Sounddance*

**Coreografia i direcció** Sol Picó / **Direcció musical** Chapi / **Intèrprets** Lorenza di Calogero, Alba Cerdeiriña, Albert García, Rocío Gisbert, Irene Maestre, Luis Martínez, Rubén Peinado i Alicia Reig, amb la Banda Chapicó / **Assistent coreografia** Carlos Fernández / **Veu** Carles Dènia / **Música** Jesús Salvador Chapi amb la Banda de Música Chapicó (David Alonso, Alberto Ballester, Andreu Bayarri, Silvia Cantó, Marta Castiñeira, Adriana Catalá, Martín Chulvi, Aaron Colomer, Rubén de la Rosa, Pablo Fernández, Virginia Gómez, Irune Guna, Pili Lavado, Gloria Luzzy, Jorge Luzzy, Raúl Martí, Víctor Martínez, Paco Medina, Daniel Molina, Carlos Monzó, Vicent Muñoz, Joaquín Navarro, César Parreño, Irene Peris, Carles Ramos, José Luis Rodrigo, Carles Salvador, Jaume Verdés, Juan Vique) / **Disseny il·luminació** Ximo Rojo / **Disseny i realització escenografia** Joan Manrique / **Vestuari** Joan Miquel Reig / **Tècnic de llums** David Sales / **Tècnic de so** Stephane Carteaux / **Road manager** Elena Espejo **Imatge** Assad Kasab / **Assistent coordinació** María José Mora / **Distribució** Sol Picó, Cia. de Dansa **Producció executiva de l'IVC** Leonardo Santos / **Direcció adjunta d'arts escèniques de l'IVC** Roberto García / **Agraïments** Josep Vicent Frechina, Vicent Baydal, Amàlia Garrigós, Adrià Gisbert, Faust, J. Pau i Tomàs Pau **Producció** Conselleria d'Educació, Cultura i Esports de la Generalitat Valenciana, Tots a una veu i Institut Valencià de Cultura – Fes Cultura



GENERALITAT VALENCIANA  
Conselleria d'Educació, Cultura i Esport

TOTS A UNA VEU



INSTITUT VALENCIÀ DE CULTURA



**dansa.**  
Quinzena metropolitana.

**TEMPORADA 2020/21**

**MERCAT DE LES FLORS**

**CASA DE LA DANSA**

**“Una séquia és una excavació llarga i estreta que té la funció de conduir l'aigua dels llocs de captació (rius, torrents, pous, basses, etc..) fins a les poblacions o camps de conreu. Reben els noms de procedència llatina canal o rec als territoris de menor arabització, com ara a la Catalunya Nord. Les séquies de reg formen xarxes complexes [...]”**

**Definició de la Wikipèdia**  
<https://ca.wikipedia.org/wiki/Séquia>

Interessant títol, el d'aquesta peça. *Animal de séquia* remet en primer lloc a l'origen valencià de la coreògrafa d'Alcoi, una identitat cultural més meridional i mestissa que la del Principat, més tel·lúrica, més mediterrània, sensual i exaltada, de terra de foc i passions carnals, de cercaviles, correfocs, correbous i festes de moros i cristians, terra de traques, mascletàs i tronàs, de la sàtira grotesca i l'art efímer de les falles, dels metalls cridaners i les percussions impetuoses amb què les bandes municipals donen corda als carrers, dels balls tradicionals que banyen la festa comunitària, la nit entre tarongers, la paella compartida. De manera similar, un altre espectacle seu de referència es titulava fa anys *Paella mixta* (2004) i culminava dalt d'un ring amb el duel entre les sabatilles vermelles de puntes de la valenciana i el taconeig flamenc d'Israel Galván, una altra *locada*. I és que, com Carles Santos, Sol Picó porta la plaça major del seu poble a tot el que sap. La impregnació sensual, el deliri plàstic i l'esclat rítmic li vénen de fàbrica. Als valencians d'avantguarda, la séquia se'ls ha pujat al cap amb un puntet gamberro. I no és estrany: l'aigua de València té més graduació que la nostra. Les seves cantimplores són “una bomba”, com cridava l'hipervitaminat Ximo Bayo, aquell senyor que parlava de l'ambigüitat “coherent” de les músiques d'algunes nits valencianes, suma que suma, aquell Mariscal de l'electrònica que desfullava la margarida de disseny de les discoteques amb el potent “esta sí, esta no, chiquitán, chiquití, tan tan”. Així que no podia ser cap altre l'himne amb què ara comença l'homenatge a la cultura popular concertat per Sol Picó amb la Banda ChaPicó, de Jesús Salvador Chapi. I aquí l'adjectiu “popular” ho abraça tot, de la tradició al mercat. És un cop de calor directe al cap, una *subidón*, una febrada que cal suar.

Per molt que aquest puntet iconoclasta tingui a veure amb les arrels valencianes, la sensibilitat de Sol Picó també té un origen *punk*, de quan tenia companyia amb Marcel·lí Antúnez a Los Rinos. I la veritat és que, amb aquesta actitud, la coreògrafa ha aconseguit abordar qualsevol tema amb el mateix rendiment amb què el guionista de còmics Alan Moore va revolucionar la sèrie *La cosa del pantano* als anys vuitanta (la mateixa època de Los Rinos i el mateix origen *punk* en el cas de Moore, era l'època, una mateixa generació). La cosa consisteix a fer que l'artesanía original funcioni, però resignificada, recontextualitzada, capgirada com un mitjà, sense tocar-li ni un fil del nucli central, però sense que sigui ja per res el mateix. Els orígens *punks* són la imaginació al poder deslligada de tot, reivindicada amb absoluta llibertat l'actitud per davant de la tècnica, ni que sigui perquè quan s'hi torni a comptar sigui ja molt més que una mera eina o un recurs. En escena, Sol Picó ha recorregut sense manies a tot. I a tota mena de col·laboradors i llenguatges escènics. A titelles mecànics gegants (*La prima de Chita*). A trucs il·lusionistes de mag (*El llac de les mosques*, *Memòries d'una puça* o *Malditas plumas*). A ballar amb excavadores (*Amor diesel*) o en diàleg amb les obres del romànic al MNAC (*Llàgrimes d'àngel*). La seva trajectòria té un punt circense o de revista cabaretera que ha fet de qualsevol tipus de cultura popular un material de primer ordre. I la Sol s'ha buscat col·laboracions que per si soles marquen la diferència. Amb dramaturgs com Txiki Berraondo o Roberto Fratini. Amb músiques i antigues còmplices com la saxofonista Mireia Tejero i la percussionista Mercè Ros o violinistes d'acció com Olvido Lanza o Adele Madau. Amb un pianista com Marco Mezquida. Amb l'actriu Candela Peña i la *cantaora* La Shica. Amb el *bailaor* Israel Galván i el ballarí Valentí Rocamora, mascles alfes de patilla baixa i ironia afilada. Però sobretot moltes i moltes ballarines nacionals, però també internacionals, com el poder africà de formes rotundes de la francesa Julie Dossavi, la bellesa hindú de deessa de mil braços de Shantala Shivalingappa o l'expressivitat com treta d'una pel·li de terror japonès de Minako Seki.

A *Animal de séquia* (2019) hi ha tot el que portem dit: la dona com a centre, el ritual com a marc, la cultura popular de recurs i *last but not least*, l'actitud *punk*, la mirada descarada, divertida i gamberra. Pels lligams amb el referent tradicional i tal com passava amb Santos, a l'obra hi ha també el sexe, la fertilitat, la vida i l'energia solar de la cultura mediterrània, al mateix temps que la bogeria lunar, que és l'altra cara de la mateixa moneda (*Lluna peluda* es titulava una peça del 2005). La peça estrenada fa any i mig es presenta amb tots aquests ecos, fins i tot escenogràficament, amb una pantalla aquosa que transparenta i vela alhora, si fa no fa com la cultura de carnaval que tenyeix la cultura valenciana tradicional, tan corporal i, alhora, tan ritualitzada. Sent com sempre, Sol Picó torna a sorprendre.

**Joaquim Noguero**

UNA HORA ABANS

**Sessió d'introducció a l'espectacle** amb SOL PICÓ, coreògrafa, JESÚS SALVADOR CHAPI, director musical i CARLOS FERNÁNDEZ, assistent de direcció.  
Coordina BdDansa. Explicadansa.

**DISSABTE 13 DE MARÇ**

Sala SG  
Gratuit amb inscripció prèvia  
Aforament limitat

Més informació a [mercatflors.cat](http://mercatflors.cat)

CONSORCI FORMAT PER



Generalitat de Catalunya  
Departament de Cultura

AMB EL SUPORT DE



MITJANS COL-LABORADORS



CATALUNYA  
RÀDIO

el Periódico

betevé



ara.cat

COL-LABOREN

Sabadell  
Fundació



VERI  
AJUDA PER A LES TENDRES

EN XARXA AMB ELS PROJECTES EUROPEUS



DANCE ON  
PASS ON  
DREAM ON

